

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/126/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201933
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1716201933.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: R. B. Q., D..O..M., W.: XXX XX XXX, D. D. E. L. XXX/X, K., XXX XX G. X, Č. O. proti žalovaným: X/ W. G., S..D.. E. B., W.: XX XXX XXX, L. D. D. X. XX, G., vymazaný z Obchodného registra dňa 3.1.2019 a 2/ W.. O. C., L.. XX.X.XXXX, J. I. XX, J., zastúpeného: B. T., S., D. D. G. D. C. X, J. o zaplatenie 120 000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 7.2.2018, č.k. 9C/87/2016-473, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 7.2.2018, č. k. 9C/87/2016-473 sa vo vzťahu k žalovanému 1/ z r u š u j e a konanie sa voči žalovanému 1/ z a s t a v u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v zostávajúcej časti p o t v r d z u j e.

Žalovanému 2/ sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobcovi sa proti žalovanému 1/ nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia 120 000 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 5,25% ročne od 16.4.2014 do zaplatenia. Zároveň priznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 prvá veta, § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 489, § 494, § 524 ods. 1, 2, § 774, § 775, § 776, § 777 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ a žalovaným 2/ vznikol na základe ústnej dohody zmluvný vzťah, ktorý je svojim obsahom sprostredkovateľskou zmluvou. Na základe vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový stav: Žalobca oslovil žalovaného 2/ s tým, aby mu pomohol s realizáciou odkúpenia pohľadávky D. D., S..D., voči spoločnosti R. B., D..O..M., vyplývajúcej z úverovej zmluvy, pričom uvedená transakcia sa mala uskutočniť tak, že sa podarí nájsť osobu, ktorá odkúpi pohľadávku D. D., S..D. za dohodnutú sumu, s tým, že nadobúdateľ tejto pohľadávky ju následne prevedie na zahraničný subjekt, ktorý bude zastupovať žalobca. Za týmto účelom oslovil žalovaný 2/ žalovaného 1/ a začal o možnosti odkúpenia pohľadávky rokovať, zároveň je zrejmé, že túto činnosť odmietol žalovaný 1/ vykonávať zadarmo, preto žalobca zložil do rúk žalovaného 2/ postupne sumu 120 000 eur, ktorá mala slúžiť ako garancia základnej odmeny a úhrady vzniknutých nákladov. Žalovaný 1/ dosiahol, že bola vypracovaná Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20.3.2014, na základe ktorej Slovenská D., S..D. postúpila žalovanému 1/ pohľadávku voči žalobcovi s tým, že účinnosť zmluvy bola viazaná na moment pripísania ceny pohľadávky na účet postupcu, pričom finančné prostriedky na zaplatenie ceny pohľadávky mal zabezpečiť žalobca, nakoľko žalovaný 1/ nemal v úmysle vlastniť pohľadávku voči žalobcovi. Žalobca však od dohody odstúpil a peniaze neposkytol, v dôsledku čoho Slovenská D., S..D. od zmluvy odstúpila. Následne žalobca a žalovaní 1/ a 2/ ukončili vzájomnú

spoluprácu. Žalobcovi sa napokon podarilo dotiahnuť celú záležitosť do konca tým, že jeho pohľadávku odkúpila spoločnosť C. W., D.O.M., v ktorej konateľkou bola jeho súčasná právna zástupkyňa. Uvedený skutkový stav mal súd prvej inštancie preukázaný výpoveďami samotných sporových strán ako aj listinnými dôkazmi (Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 20.3.2014, Oznámením o odstúpení od zmluvy, ako aj samotnou úverovou zmluvou) a tento skutkový stav osvedčili výpovede svedkov I. O. a W. Q. S. I. Š.. Uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vyvíjali na základe ústnej dohody so žalobcom činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a tretím subjektom, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky voči spoločnosti R. B., S..D.. Žalovaný 1/ viedol rokovania s bankou, o čom svedčí mailová komunikácia založená v súdnom spise. Výsledkom týchto rokovaní bolo vypracovanie Zmluvy o postúpení pohľadávky č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 20.3.2014, ktorá bola platne uzavretá podpisom všetkých zmluvných strán. Zavinením žalobcu, ktorý nemal dostatok finančných prostriedkov na kúpu pohľadávky a potom, ako zistil, že účinnosť zmluvy je viazaná na zaplatenie ceny, spoluprácu so žalovanými 1/ a 2/ ukončil, Slovenská D.L., S..D.. od zmluvy odstúpila. Jednoznačne i vďaka žalovanému 1/, ktorý celý tento " projekt " v D. D., S..D.. rozpracoval a pripravil, neskôr žalobca obchod dokončil, avšak už prostredníctvom iného subjektu. Preukázateľne teda medzi žalobcom a žalovanými vznikol záväzkový vzťah, kedy sa žalovaní zaviazali sprostredkovať uzatvorenie zmluvy a tento svoj záväzok splnili. Súd neuveril verzii žalobcu o tom, že suma 120 000 eur, zložená k rukám žalovaného 2/ bola zábezpekou vážneho záujmu žalobcu o tzv. obchodnú príležitosť. Takáto verzia skutkového stavu je nielen ťažko uveriteľná, ale i nelogická. Je ťažké si predstaviť, že by žalovaní 1/ a 2/ vyvíjali činnosť výsledkom ktorej bolo uzavretie Zmluvy o postúpení pohľadávky č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 20.3.2014 zadarmo, resp. za odmenu 15 000 eur, ktorú mal obdržať od žalobcu žalovaný 2/ a ktorú napokon žalobcovi vrátil. Naopak logicky vyznieva tvrdenie žalovaného 2/, že sumu 15 000 eur vrátil žalobcovi preto, že sú rodina a chcel mať od neho tzv. pokoj. Avšak, žalovanému 1/, ktorý viedol rokovania so D. D., S..D.. a ktorý skutočne s bankou zmluvu i uzavrel, odmena patrila a preto jej vrátenie bolo žalobcovi odmietnuté. Odmena za uskutočnenú činnosť bola žalovaným 1/ vyúčtovaná faktúrou č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.3.2015 na sumu 125 000 eur, z čoho suma 120 000 eur bola na túto faktúru jednostranne započítaná. Tvrdenie o tom, že žalovaný 1/ pri zdanení tejto čiastky nepostupoval v súlade s daňovými predpismi, nie je pre rozhodnutie v tomto konaní významné. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že medzi ním a žalovanými 1/ a 2/ nikdy nevznikol žiaden zmluvný vzťah. Neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že neexistovala žiadna dohoda o odmene a že bol žalovaným 2/ uvedený do omylu. Žalobca nepreukázal, že na strane žalovaného 1/ vzniklo bezdôvodné obohatenie a že konaním žalovaného 2/ mu bola spôsobená škoda. Žalobca vedel, čo je predmetom dohody so žalovaným 2/ a jednoznačne mal záujem na tom, aby mu žalovaný 2/ pomohol s odkúpením pohľadávky D. D., S..D.. a nemohol sa domnievať, že túto činnosť bude pre neho ktokoľvek vykonávať zadarmo. Žalobca jednoznačne vedel, že došlo k podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalovaným 1/ a D. D., S..D., a jednostranne sa rozhodol neposkytnúť na tento obchod peniaze. Ak by súd pripustil pravdivosť verzie žalobcu o tom, že suma 120 000 eur nebola odmena za sprostredkovanie zmluvy, ale zábezpeka, ktorá mu mala byť vrátená, vzniká žalobcom nezodpovedaná otázka, za akým účelom a najmä prečo, by žalovaný 1/ vôbec rokovania so Slovenskou sporiteľňou začínal. O trovách konania súd rozhodol tak, že priznal úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %, podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol svoje skutkové tvrdenia, že v období od 7.2.2014 do 24.3.2014 prevzal žalovaný 2/ od neho v troch splátkach sumu 120 000 eur s tým, že tieto prostriedky zveril žalovanému 2/ na jeho žiadosť za účelom preukázania jeho reálneho záujmu podieľať sa na realizácii novej budúcej obchodnej príležitosti, pričom mu výslovne zakázal so zverenými peniazmi akýmkoľvek spôsobom disponovať a v prípade, že sa obchodná príležitosť neuskutoční, mal mu ich bezodkladne vrátiť. Uviedol, že obchodnou príležitosťou mal byť obchod s pohľadávkou, a to odkúpenie pohľadávky od Slovenskej sporiteľne, a.s. na tretí subjekt, avšak v apríli 2014 mu bolo oznámené, že k realizácii obchodnej príležitosti nedôjde, preto vyzval žalovaného 2/, aby mu finančné prostriedky, ktoré mu zveril do úschovy, vrátil; tento ho napokon odkázal na žalovaného 1/. Po podaní trestného oznámenia obdržal od žalovaného 1/ faktúru na sumu 125 000 eur za dohodnutú odmenu a následne list označený ako „Jednostranné zaúčtovanie a zápočet našej pohľadávky k nášmu záväzku“, v ktorom bolo oznámené, že žalovaný 1/ si započítava svoju pohľadávku z faktúry voči záväzku W. G., S..D.. vyplývajúceho z uloženého depozitu. V súvislosti s poskytnutím plnenia vo výške 15 000 eur žalovanému 2/ uviedol, že sa so

žalovaným 2/ (bratrancom) dohodol, že mu poskytne sumu 15 000 eur, ktorú si ponechá ako odmenu v prípade zabezpečenia odkúpenia pohľadávky, v opačnom prípade ju vráti, k čomu došlo v marci roku 2015. Žalobca v odvolaní poukázal na žalovanými uvádzané meniace sa a protirečivé skutkové tvrdenia ohľadom uzavretia dohody (vzájomne opačný opis skutkového deja, keď žalovaný 2/ sa odvolával na dohodu medzi žalobcom a žalovaným 1/ a W.. L. sa odvolával na dohodu medzi žalobcom a žalovaným 2/), ohľadom vzniku nároku žalovaného 1/ na odmenu, keď žalovaní konštatovali, že pohľadávku od D. D., S..D.. mali odkúpiť a ďalej zobchodovať, pričom predmetnú pohľadávku nenadobudli a zároveň tvrdili, že svoj nárok na odmenu si žalovaný 1/ odvodzuje od podpísania zmluvy so D. D., S..D., resp. že odmena bola dohodnutá bez ohľadu na to či obchod vyjde. Ďalej poukázal na tvrdenia W.. L., ktoré sú v rozpore so skutočnosťou ako aj s dôkazmi, nakoľko vyúčtovacia faktúra nebola vystavená na tvrdenú spoločnosť, ale na žalobcu ako fyzickú osobu, rovnako namietal tvrdenie o vyúčtovaní v súlade s dohodou, nakoľko okrem faktúry neobdržal žiadne vyúčtovanie. Mal za to, že žalovaný 2/ mal od začiatku zámer nevrátiť mu poskytnutý depozit a po zmocnení sa financií žalovaným 2/ cestou fiktívnych obchodov na dodanie služieb preliat uvedené financie do vzájomne prepojených spoločností, ktoré celkom zrejme žiadne služby neposkytli ani poskytnúť nemohli (spoločnosť nemala na uvedenú činnosť oprávnenie ani odborný substrát, neexistovala v čase uzavretia Zmluvy o dielo a pod.). Vo vzťahu k výpovediam svedkov poukázal na rozpor svedeckej výpovede p. O. na pojednávaní a v trestnom konaní v súvislosti s počtom stretnutí, na ktorých sa mal zúčastniť ako aj v súvislosti s výškou sumy, o ktorú pri jednaniach išlo; u svedka p. Q. poukázal na predpokladanú lojálnosť voči žalovanému 2/ a navádzanie pri výpovedi žalovaným 2/. Odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre nedostatok dôvodov, v dôsledku čoho má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie súdu. Zároveň namietal, že spôsob, akým súd prvej inštancie zhodnotil dôkazy, je vadný z dôvodu, že skutkové zistenia súdu nevyplývajú z hodnotenia dôkazov založeného na zásadách logického myslenia a starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivito a v ich súhrne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní nesprávne zistil skutkový stav veci a tento nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalovaní 1/ a 2/ vyvíjali na základe ústnej dohody so žalobcom činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy medzi D. D., S..D.. a tretím subjektom, že zavinením žalobcu, ktorý nemal dostatok finančných prostriedkov na kúpu pohľadávky a potom ako zistil, že účinnosť zmluvy je viazaná na zaplatenie ceny, spoluprácu so žalovanými ukončil, že žalovanému 1/ patrila odmena, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že medzi ním a žalovanými nikdy nevznikol žiaden zmluvný vzťah, že pri prijatí argumentácie žalobcu ostáva nezodpovedaná otázka, za akým účelom a najmä prečo žalovaný 1/ vôbec rokovania so D. D., S..D.. začínal. Poukázal na právnu teóriu, v zmysle ktorej pojmovými znakmi sprostredkovateľskej zmluvy sú určenie strán zmluvy, určenie zmluvy, ktorú mieni sprostredkovateľ uzavrieť a určenie výšky odmeny sprostredkovateľovi. Namietal konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalovaní 1/ a 2/ vyvíjali činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy medzi D. D., S..D.. a tretím subjektom, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že iba žalovaný 1/ viedol rokovania so D. D., S..D.. smerujúce k tomu, aby žalovaný 1/ ako postupník nadobudol predmetnú pohľadávku. Zároveň argumentoval, že v danom prípade absentuje ďalší pojmový znak - určenie zmluvy, ktorú mieni sprostredkovateľ zabezpečiť medzi záujemcom (žalobcom) a tretím subjektom, pričom zo strany sprostredkovateľov nedošlo k zabezpečeniu uzavretia zmluvy medzi záujemcom a tretím subjektom. Upozornil, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný 1/ podpísal zmluvu o postúpení pohľadávky, aby získal do svojho majetku pohľadávku nominálnej hodnoty takmer 3 milióny eur, ktorú mal zámer za primeraný zisk ďalej zobchodovať, pričom pri tomto postupe si nárokuje zaplatenie odmeny. Za nelogické a rozporné s obchodno-finančnou gramotnosťou ako aj s podstatou zmluvy o sprostredkovaní považoval tvrdenie žalovaného 1/, že odmena bola dohodnutá bez ohľadu na to či obchod vyjde. Zároveň považoval za nelogické, aby pri existencii dohody so žalovaným 1/ dával finančné prostriedky do depozitu žalovanému 2/. Mal za to, že súd prvej inštancie nereflektoval na uvedené rozporuplné skutočnosti medzi reálnymi úkonmi žalovaných a ich tvrdeniami. Skutkové závery súdu prvej inštancie, že zavinením žalobcu nezaplatením ceny postupovanej pohľadávky spoluprácu so žalovanými ukončil, podľa jeho názoru nevyplývajú z vykonaného dokazovania, pričom zo zmluvy o postúpení pohľadávky bol zaviazaný priamo žalovaný 1/ a k tvrdeniu, že by mal žalobca financovať kúpnu cenu nebol predložený žiadny dôkaz. Pokiaľ ide o dôkazné bremeno, uviedol, že svoj nárok voči žalovanému 2/ odvodzoval okrem iného z dohody o uchovaní finančnej zábezpeky a že žalovanému 2/ zveril do úschovy finančnú čiastku vo výške 120 000 eur s tým, že podľa jeho názoru boli naplnené všetky podmienky na to, aby mu žalovaný 2/ uvedené prostriedky vydal, nakoľko dôvod ich zverenia odpadol. Vo vzťahu k žalovanému 1/ od začiatku tvrdil, že medzi nimi neexistovala žiadna dohoda, na základe ktorej si nárokuje odmenu vo výške 125 000 eur, pričom s prihliadnutím na zásadu negatívnej dôkaznej teórie nemožno od neho spravodlivo žiadať predloženie priameho dôkazu ku skutočnosti, o ktorej tvrdí,

že neexistuje. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako sa súd vysporiadal s ostatnými ním tvrdenými skutočnosťami a predkladanými nepriamymi dôkazmi v konaní a prečo ich pre základ skutkových zistení neprevzal. Podotkol, že konštatovanie, že svoj obchodný zámer dosiahol obídením žalovaných, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z predloženého dôkazu vyplýva, že pohľadávka bola postúpená na spoločnosť Ústav finančných služieb, a.s. a následne na spoločnosť C. W. D..O..M., na ktorých sa personálne ani majetkovo nepodieľal. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v plnom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 27.3.2018, v ktorom uviedli, že pokiaľ žalobca poukazuje na údajné rozpory vo výpovediach sporových strán alebo svedkov, mal možnosť takéto rozpory odstrániť prostredníctvom otázok v rámci ich výpovedí alebo inými právnymi prostriedkami. Mali za to, že konštatovanie súdu, že žalovaní vyvíjali na základe dohody so žalobcom činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy medzi D. D., S..D.. a tretím subjektom je správne a má svoj základ vo vykonanom dokazovaní; zároveň poukázali na ďalšiu vetu odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, že žalovaný 1/ viedol rokovania s bankou, o čom svedčí mailová komunikácia založená v súdnom spise. Upozornili, že súd svoj záver bližšie zdôvodnil v bode 19. odôvodnenia rozsudku. Poznamenali, že počas rokovaní so D. D., S..D., teda ešte pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky na žiadosť žalobcu za účelom zabezpečenia jeho záujmov vstúpil do spoločnosti žalovaného 1/ ako väčšinový akcionár žalovaný 2/, preto konštatovanie súdu má svoj skutkový základ. Financovanie kúpnej ceny pohľadávky vyplynulo podľa ich názoru z vykonaného dokazovania, a to zo zhodných výpovedí žalovaných ako aj z e-mailovej komunikácie zo dňa 30.3.2014. V súvislosti s verziou žalobcu o možnom zveľadení majetku žalovaného 1/ poukázali na výpoveď zástupcu D. D., S..D.. I.. G. Š.Q. z trestného spisu, ktorý popísal dôvod postúpenia pohľadávky (neúspešnosť jej vymoženía voči spoločnosti, ktorá bola v konkurze, nemožnosť jej vymoženía ani prostredníctvom výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam ako aj samotné obštrukcie zo strany žalobcu), z toho dôvodu považovali za nereálnu argumentáciu o možnom zveľadení majetku. Vo vzťahu k nepreukázaniu vzniku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými uviedli, že súd poukazoval na zmluvný vzťah ohľadom zabezpečenia realizácie obchodnej príležitosti vzhľadom k tomu, že žalobca v žalobe namietal, že žalovaní zadržovali finančné prostriedky bez právneho dôvodu, pričom verzia žalobcu o prenechaní sumy 120 000 eur do úschovy žalovaných nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Záver súdu, že žalobcovi sa podarilo celú záležitosť dotiahnuť do konca tým, že jeho pohľadávku odkúpila spoločnosť C. W., D..O..M. vyplýva z vykonaného dokazovania. Poukázali na to, že spoločnosť C. W., D..O..M. odkúpila pohľadávku ako druhá v poradí, ktorá skutočnosť potvrdzuje obchodný zámer žalobcu, a to, že prostredníctvom zrejme nezainteresovanej spoločnosti Ústav finančných služieb, a.s. (ktorá mala v tejto transakcii pozíciu žalovaného 1/) nadobudol pohľadávku pre spoločnosť C. W., D..O..M., na ktorú mal žalobca minimálne personálny vplyv prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Upozornili na svoju argumentáciu počas konania ohľadom nadštandardného prepojenia žalobcu a jeho právnej zástupkyne v súvislosti s realizáciou podnikateľského zámeru, keď právna zástupkyňa žalobcu poskytovala právne služby aj pre žalovaného 1/, ktorému zabezpečovala vstup do spoločnosti žalovaného 1/, aktívne sa podieľala na procese zabezpečenia finančných prostriedkov pre žalobcu potrebných na zaplatenie kúpnej ceny pohľadávky, bola konateľkou spoločnosti, ktorá kúpila predmetnú pohľadávku, vystupovala ako svedok v trestnom konaní a podala žalobu v mene žalobcu v tomto konaní. Konštatovanie súdu o vzniknutej otázke za akým účelom by žalovaný 1/ rokoval so D. D.M., S..D.. vychádza podľa ich názoru z vykonaného dokazovania a je výsledkom jeho racionálneho zhodnotenia. Pokiaľ ide o ekonomický zmysel obchodnej transakcie, mali za to, že uvedené najlepšie pozná žalobca a bol by zistiteľný z reálnej ceny nadobudnutej pohľadávky. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobca v podaní zo dňa 26.1.2021 namietol hodnovernosť výpovede svedka I.. C. O., nakoľko jeho svedecké výpovede ako hlavného svedka žalovaných sú plné rozporov a fabulácií. Uviedol, že sídlo advokátskej kancelárie tohto svedka je v budove, ktorú vlastní spoločnosť žalovaného 2/, teda existuje nepriama ekonomická previazanosť medzi nimi a záujem svedka svojou výpoveďou posilniť a zvýhodniť postavenie žalovaného 2/ v spore. Uvedenú „prezumpciu nepravdivosti“ jeho svedeckej výpovede majú umocňovať informácie o jeho „činnostiach“ v prospech zločineckej skupine takáčovcov a jeho zadržanie a väzobné stíhanie. Uviedol, že zapájanie nekalých praktík vo forme krivých výpovedí zo strany žalovaných nie je jediným spôsobom ako chceli dosiahnuť oddialenie/zánik svojej platobnej povinnosti, nakoľko žalovaný 1/ zanikol a dňa 3.1.2019 bol z Obchodného registra vymazaný, ktorý postup žalobca právne napadol, avšak na jeho návrh na zrušenie zápisu údajov neprišla odpoveď. Tvrdil, že počas doby likvidácie spoločnosti žalovaného 1/ likvidátor nevykonal základné úkony a v Obchodnom

vestníku nebola zverejnená výzva veriteľom na prihlásenie pohľadávok, pričom uvedené machinácie slúžili jedinému cieľu, a to v úplnej tichosti dosiahnuť výmaz žalovaného 1/ z obchodného registra. 6. Žalovaný 2/ reagoval podaním zo dňa 8.2.2021, v ktorom uviedol, že žalobca neetickým spôsobom porušuje princíp prezumpcie neviny vo vzťahu k advokátovi I.. C. O., pričom svojimi tvrdeniami kriminalizuje konanie žalovaného, čím zasahuje do jeho osobnostných práv. Vo vzťahu k svedkovi I.. C. O. uviedol, že tento nebol žalovanými ani súdom označený ako hlavný svedok, pričom tvrdené rozpory v jeho výpovediach mohol žalobca odstrániť v priebehu prvoinštančného konania s tým, že námietku hodnovernosti tohto svedka vzniesol žalobca až v podanom odvolaní. Poukázal na to, že skutočnosť, že v budove, kde bol žalovaný 2/ správcom, mala sídlo advokátska kancelária svedka, uviedol tento svedok sám vo svojej výpovedi, teda táto skutočnosť bola súdu známa. Upozornil, že I.. C. O. nebol doposiaľ právoplatne odsúdený a platí prezumpcia neviny. Poukázal na tvrdenia žalobcu v priebehu konania o tom, že spoločnosť C. W., D..O..M.. nepozná, pritom konateľom tejto spoločnosti je jeho právna zástupkyňa. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalovaní sa snažili vyhnúť svojej povinnosti vrátiť žalobcovi sumu 120 000 eur, upozornili, že žalobca žaloval žalovaných spoločne a nerozdielne. Konštatoval, že žalovaný 1/ dlhodobo nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť a nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami.

7. Žalobca v podaní zo dňa 6.3.2021 uviedol, že z jeho strany nejde o namietanie svedeckej výpovede I.. O. prvýkrát, ale ide o opakovanú námietku. Poukázal na konanie žalovaného 2/, ktorý napriek odmietnutiu súdom založil do súdneho spisu článok v novinách Trend a determinoval tým svoj postoj k vážnemu sporovému konaniu a povahu vedenia konania pri svojej procesnej obrane. Uviedol, že iba poukázal na pochybné a podozrivé postupy žalovaného 1/ v súvislosti s jeho vstupom do likvidácie, ktorým sledoval zbaviť sa ťarchy súdneho konania.

8. Podľa § 161 ods.1 C.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

9. Podľa § 161 ods.2 C.s.p. ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

10. Podľa § 61 C.s.p. procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

11. Podľa § 64 C.s.p. ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

12. Podľa § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak.

13. Procesné podmienky konania predstavujú základné procesné predpoklady, aby mohol súd autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. K procesným podmienkam na strane strán sporu o.i. patrí procesná subjektivita, definovaná v ust. § 61 C.s.p., ktorá vyjadruje spôsobilosť byť sporovou stranou. Procesnú subjektivitu má ten subjekt práva, ktorý vo sfére hmotného práva disponuje spôsobilosťou na práva a povinnosti. Ak je stranou sporu právnická osoba, jej zánik, spravidla výmazom z príslušného registra, predstavuje prekážku ďalšieho pokračovaniu vo veci v prípade, ak právnická osoba zanikla bez právneho nástupcu, v takomto prípade súd obligatórne konanie zastaví.

14. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ počas odvolacieho konania, t.j. dňa 3.1.2019 zanikol výmazom z Obchodného registra, a to bez právneho nástupcu. V danom prípade strata procesnej spôsobilosti žalovaného 1/ nastala po začatí konania, tento nemá právneho nástupcu, preto ide o neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky na strane žalovaného 1/, ktorý zaťažuje celé konanie a vedie k zastaveniu celého konania, t.j. nielen odvolacieho konania, preto je aj potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ zrušiť.

15. Na základe uvedeného odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ zrušil (za použitia analógie podľa § 370 ods. 2 C.s.p.) a konanie voči žalovanému 1/ podľa ust. § 64, § 161 ods.2 C.s.p. zastavil.

16. Odvolací súd uznesením zo dňa 10.8.2022, č.k. 7Co/126/2018-679 vyhovel návrhu žalobcu a pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil pôvodný žalobca S. M. a na jeho miesto vstúpila spoločnosť R. B. Q., D.O..M. z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

17. Odvolací súd v zostávajúcej časti preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žalobného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

18. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

19. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

23. Podľa § 774 Občianskeho zákonníka sprostredkovateľskou zmluvou sa sprostredkovateľ zaväzuje obstaráť záujemcovi za odmenu uzavretie zmluvy a záujemca sa zaväzuje sprostredkovateľovi poskytnúť odmenu vtedy, ak bol výsledok dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa.

24. Podľa § 775 Občianskeho zákonníka sprostredkovateľovi patrí odmena v dohodnutej výške; odmenu treba dojednať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, inak je zmluva neplatná podľa § 40a.

25. Podľa § 776 Občianskeho zákonníka sprostredkovateľovi patrí okrem odmeny náhrada nákladov iba vtedy, ak je to výslovne dohodnuté; pri pochybnostiach, len ak mu vznikol nárok na odmenu.

26. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 120 000 eur, a to od žalovaného 1/ titulom bezdôvodného obohatenia na základe prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu a od žalovaného 2/ titulom vrátenia zverených finančných prostriedkov na základe zmluvy o úschove, prípadne titulom náhrady škody.

27. Prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ a žalovaným 2/ vznikol právny vzťah, ktorý je svojim obsahom sprostredkovateľskou zmluvou. Žalobca namietal, že so žalovaným 1/ nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu, a že s ním neuzavrel sprostredkovateľskú zmluvu, na základe ktorej by žalovanému 1/ mal vzniknúť nárok na odmenu. Z vykonaného dokazovania však jednoznačne vyplynulo, že žalobca oslovil žalovaného 2/, aby zariadil realizáciu odkúpenia pohľadávky D. D., S..D.. voči spoločnosti R. B., D.O..M. (t.č. v konkurze, ktorej spoločníkom a konateľom bol žalobca), a to prostredníctvom spoločnosti žalovaného 1/, ktorý mal nadobudnutú pohľadávku následne previesť na ďalší subjekt spriaznený so žalobcom. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalobca o priebehu a mechanizme uvedenej obchodnej transakcie mal vedomosť a aktívne sa na nej zúčastňoval prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Ak by aj súd pripustil, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ nedošlo k uzatvoreniu sprostredkovateľskej zmluvy, muselo dôjsť k uzatvoreniu takejto zmluvy minimálne so žalovaným 2/, ktorému napokon žalobca poskytol aj odmenu vo výške 15 000 eur (ktorú žalovaný 2/ vrátil žalobcovi). Vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému 1/ titulom plnenia bez právneho dôvodu však vzhľadom na zánik žalovaného 1/ bez právneho nástupcu neprichádza do úvahy. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, odvolací súd konštatuje, že nie je dôvod odkloniť sa od záverov súdu prvej inštancie, že medzi ním a žalobcom došlo k uzatvoreniu sprostredkovateľskej zmluvy a žalovaný 2/ konal v zmysle pokynov žalobcu. Záver o uzatvorení zmluvy o úschove nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nekorešponduje so skutkovými zisteniami a nedáva logické vysvetlenie žalobcom deklarovanému účelu zverených finančných prostriedkov (preukázanie opravdivého záujmu zúčastniť sa budúcej obchodnej príležitosti). Naopak, z jednotlivých krokov žalovaného 2/ vyplýva, že konal v koordinácii so žalobcom a na základe jeho pokynov, keď oslovil spoločnosť žalovaného 1/, poskytol mu finančné prostriedky do depozitu (za účelom pokrytia

nákladov a odmeny), následne vstúpil ako akcionár do tejto spoločnosti (s poskytnutím právnej pomoci advokátky žalobcu), pričom so spoločnosťou žalovaného 1/ právna zástupkyňa žalobcu priamo rokovala v súvislosti s predmetnou obchodnou transakciou. Nemožno teda prisvedčiť argumentácii žalobcu o nároku titulom zmluvy o úschove, prípadne titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V danom prípade neprichádza do úvahy ani nárok na náhradu škody, ktorý žalobca v žalobe ani skutkovo nevymedzil, keďže absentuje preukázané kvalifikované porušenie právnej povinnosti žalovaným 2/ vyplývajúcej zo sprostredkovateľskej zmluvy a taktiež vznik samotnej škody, ktorá mimochodom mohla teoreticky nastať až po neúspešnom uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému 1/. V prejednávanej veci možno uzavrieť, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie ohľadom uzavretia zmluvy o úschove so žalovaným 2/, ani tvrdenie, že žalovaný 2/ konal v rozpore s jeho pokynmi, preto súd prvej inštancie nárok na zaplatenie sumy 120 000 eur voči žalovanému 2/ správne žalobcovi nepriznal. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že spochybňovanie dôveryhodnosti svedka na základe skutočností, ktoré boli strane sporu známe už v priebehu prvoinštančného konania, a ktoré strana sporu uplatnila až v odvolacom konaní, nemôžu byť predmetom posúdenia odvolacím súdom. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa začatého trestného konania voči svedkovi v inej veci (právoplatne neskončenej), tieto nie sú bez ďalšieho spôsobilé kvalifikovane narušiť dôveryhodnosť svedka. Okrem uvedeného, výpoveď tohto svedka nebol jediný dôkaz, na podklade ktorom súd prvej inštancie postavil svoje závery.

28. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a ich plnú náhradu priznal úspešnému žalovanému 2/ voči neúspešnému žalobcovi, s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník. Žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ aplikujúc ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a čl. 4 C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, keďže v danom prípade nebolo možné použiť zásadu úspechu v spore (§ 255 C.s.p.) a ani zásadu procesného zavinenia na zastavení konania (§ 256 ods.1 C.s.p.), zohľadňujúc pritom aj skutočnosť, že v danom prípade ani nie je voči komu náhradu trov konania priznať.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).